

Souboj v hlubinách

Dalších několik tisíc
mil pod mořem

Michal Tesař

Michal Tesař

SOUBOJ V HLUBINÁCH

Dalších několik tisíc mil pod mořem

Copyright:

Autor: Michal Tesař

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-060-1 (epub)

978-80-7512-061-8 (mobi)

978-80-7512-062-5 (pdf)

Věnováno Julesi Vernovi, velkému propagátoru sci-fi a vizionáři.

I. CLIF

Dne 20.června 2001 se na Wisconsinské univerzitě konalo slavnostní zakončení akademického roku a s ním i odchod úspěšných studentů v oborech inženýr-specialista na materiály a inženýr-specialista na přesnou mechaniku. Po děkovných proslovech studentů, učených frázích profesorů a závěrečném slově rektora jsem se v doprovodu mého strýce odebral do blízké restaurace, kde jsme společně v klidu povečeřeli. Strýc netajil své pohnutí, a ani já, čerstvý inženýr, jsem se nestyděl za slzy. Po přípitku jsme rozbalili můj jmenovací diplom. Strýc se na mne podíval zamlženými očima a dojatým hlasem řekl:

„Inženýr Ashton McIntyre...rodiče by jistě byli pyšní, Ashi. Určitě se na tebe shora dívají a blahopřejí ti, stejně jako já!“

Přikývl jsem. Ničeho víc jsem nebyl schopen. Oba moji rodiče zahynuli při tragické dopravní nehodě. Já jsem přežil jenom díky své pubertální vzdorovitosti. Nezapnul jsem si bezpečnostní pás. Jen tak jsem se dostal z auta, když nás kamion s opilým řidičem za volantem srazil z mostu do jezera. Rychle jsem vyplaval na hladinu, abych se nadechl a pokusil se vyprostit mé rodiče. Skřípavý zvuk trhající se oceli mne přinutil pohlédnout vzhůru. Z mostu visel ohromný truck, a pomalu se deformující zábradlí ho přibližovalo k hladině. V ten okamžik jsem poznal, jak tenká je linie života a smrti. Se slzami v očích a bolestným křikem jsem jako šílený plaval pryč. Mnohatunový kolos se po chvilce zřítíl přesně do míst, kde se moji, snad ještě žijící rodiče, snažili dostat z vodního živlu. Bylo to pro mne nejtěžší období v dosavadním životě. Měl jsem tenkrát obrovské štěstí, že se mne ujal strýc Marten, a díky němu jsem neskončil někde na ulici jako dealer, ale mohl jsem dostudovat a teď tu společně s ním sedím v restauraci a jím vynikající večeři.

„Dovolte, abych vám popřál dobrou chuť k večeři i do dalších let!“ ozval se mi za zády známý hlas.

„Clife!“

Vstal jsem ze židle a stanul tváří v tvář mému nejlepšímu příteli, Clifu Westwoodovi. Pokynul jsem mu, aby si přisedl. Clif se přivítal i se strýcem Martenem, který mému příteli poblahopřál k ukončení studia. Společně jsme se napili na zdraví nás všech a poté pokračovali v jídle.

„Myslím, že vás čeká skvělá budoucnost, mládenci!“ prohodil strýc Marten mezi sousty výtečného masa.

„Slyšel jsem, že tě k sobě tahá námořnictvo, Ashi. Prý ponorkové loďstvo. Je to pravda?“ otázal se Clif.

„Měl jsem pár nabídek od hutních společností, ale všechny byly vesměs stejné-laboratoře, testy v naprosto nesmyslných podmínkách, což úplně popíralo moji závěrečnou práci na univerzitě. Námořnictvo by mi dalo šanci testovat různé materiály přímo v akci! Všechno by bylo skutečné, pod vodou, v ohromném tlaku, za působení solí, rozdílných teplot, nebo zase ve vzduchu, za neskutečných rychlostí, při přetížení!“

Vydechl jsem. Opravdu mne tahle nabídka zlákala. Clif seděl naproti mně a sledoval každé mé slovo. Došlo mi, že by chtěl určitě také něco říci.

„Promiň, že jsem tě nepustil ke slovu. Zaslechl jsem zvěsti, že tě chce General Motors?“ omluvně jsem se usmál a tůkl příteli do sklenky Jacka Daniela.

„Vypadá to tak, Ashi. Zaujala je prý má sekvenční převodovka s inteligentním čipem a řešení převodových poměrů v tankových motorech. Ne, že bych neměl Detroit rád, ale spíše bych se spokojil s menší tuningovou dílnou... Tak uvidíme, co nám život přinese. Na zdraví naše i vaše, pane Martene!“

Přípitek ukončil naši rozmluvu. Po chvíli kosti z pečeně ukončily i společné sezení, po kterém se cesty Ashtona McIntyra a Clifa Westwooda rozdělily na několik příštích let, aby se poté za dramatických okolností zase spojily.

Já jsem opravdu podlehl vábení vojenského námořnictva a Clif se odstěhoval do Detroitu, kde se stal členem týmu vývoje převodovek u General Motors.

Dne 23.listopadu večer, ale již roku 2005, tedy čtyři roky po našem rozchodu s Clifem, zazvonil v mém bytě telefon. Trochu mrzutě jsem po něm vzhledl, neboť jsem dokončoval poměrně náročnou práci, která vyžadovala značné soustředění. Po několikerém zazvonění se zapnul záznamník. To, co jsem po chvíli uslyšel, mne doslova vystřelilo z křesla k telefonnímu přístroji.

„Ashi, Ashi...“ ozval se mi povědomý, avšak strachem podbarvený hlas, „tady Clif!“

Okamžitě jsem vyskočil a v mžiku držel sluchátko u ucha.

„Clife!“ zvolal jsem.

„Ashi, prosím tě, poslouvej! Potřebuji tvoji pomoc! Jsem v pasti. Musím se u tebe ukrýt, alespoň na pár dní. Jsem v New Yorku, přijed' pro mne na Západní ulici, tam, kde je most přes Hudson, co vede k Brooklynu. Budu čekat!“

Slabé pípání z přístroje mne uvedlo do reality. Můj přítel je v nesnázích, potřebuje pomoci. Na nic jsem dále nečekal, sebral svrchník, klíče od vozu, uložil rozdělanou práci, a sjel výtahem do podzemních garáží. Po chvilce jsem vyrazil do večerních ulic New Yorku. Hlavou se mi honily podivné myšlenky, ruce se mi trochu chvěly v očekávání, co mi Clif řekne, proč je v nebezpečí. Málem jsem projel křižovatkou na červenou, ještě že mé řidičské reflexy zafungovaly a já s pištěním pneumatik jen tak tak zastavil. Po dvaceti minutách jsem se konečně dostal do míst, které přítel udal jako místo našeho setkání. Zaparkoval jsem vůz před *West-End-Barem*, vypnul motor a vystoupil. Prohlížel jsem si nábřeží, most a můj pohled se zastavil na shromaždišti

kontejnerů s odpadem. Tam, schovaný před zraky kolemjdoucích, stál Clif Westwood. Rozhlédl jsem se a vykročil k mému příteli. Ale byl to vůbec Clif? Zarostlý muž s rozčuchanými vlasy, oblečený v dlouhém plášti, na mnoha místech prodřeném a špinavém, s otrhanými riflemy a sešlapanými pracovními botami na nohou.

„Clife?“ zašeptal jsem tiše a zakroutil hlavou.

„Ashi! Konečně. Můžeme k tobě?!“ otázal se se spěchem.

Přikývl jsem a odešel zpět k autu. Přejel jsem na druhou stranu ulice ke kontejnerům, kde přítel rychle naskočil na zadní sedačky. Celou cestu se Clif krčil a občas vyhlédl zadním oknem ven. Jeho chování mne velmi znervóznělo, a tak jsem také počal sledovat situaci za vozem víc, než bych musel. Nic podezřelého jsem ale nezpozoroval až ke vjezdu do podzemních garáží pod naším domem. Cestou ani jeden z nás nepromluvil, do výtahu jsme nastoupili jako stíny, a teprve když zaklapl zámek mého bytu, jsem pohlédl na přítele a otázal se:

„Clife, probůh, co se ti stalo? Jak to vypadáš?“

Clif se opatrně rozhlédl. Když spatřil zatažené žaluzie, pokýval hlavou a zhluboka si vydechl. Sundal si ošuntělý svrchník, usedl těžce na pohovku a řekl:

„Ashi, to co teď ode mne uslyšíš, možná změní navždy tvůj život. Jestli chceš dále žít jako doposud, chtěl bych se u tebe najíst, umýt a vyspat a zítra bych zase zmizel.“

Přinesl jsem na konferenční stůl minerálku a tři velké hamburgery. Clif to všechno během krátké chvíle spořádal, což mne utvrdilo v tom, že byl opravdu dlouho na cestách. Posadil jsem se do křesla proti němu a on se rozhovořil:

„Byl jsem u General Motor druhým rokem, když za mnou přišel šéf sekce převodů, inženýr Harald Strowinsky. Už jeho jméno mne mělo varovat, ale tenkrát jsem neměl potuchy, co je to za člověka. Navíc mi nabídl velmi zajímavou práci. Prý připravují společně s General Electric nový projekt turbíny pro atomové ponorky. Přišel tedy za mnou, abych vyřešil převodové poměry v dvourychlostních generátorech elektřiny. To jsi určitě zaregistroval, neboť zpráv o tomto projektu byly plné noviny i internet, podporu mu vyjádřil prezident i Kongres.“

Přikývl jsem a Clif pokračoval.

„Pracoval jsem na tom úkolu asi jedenáct měsíců a měl jsem pár posledních dní na dokončení. Strowinsky se zájmem sledoval moji práci a neustále se zajímal, kdy už to budu mít hotové. Jeho nátlakové chování mi začalo být podezřelé. Proto jsem veškerou práci ukládal nejen do počítače, ale vše jsem také archivoval na disky. Jednou večer jsem se zdržel v pracovně déle, když mne vyrušil z práce podezřelý hluk na chodbě. Slyšel jsem hlas našeho hlídače a několik dalších, které nemluvily anglicky. Uložil jsem raději práci na disk, vyňal ho rychle z počítače a zhasnul jsem světlo. Poté na chodbě padl výstřel.“

Roztřesený strachy jsem se schoval do skříně na šaty a škvírkou mezi dveřmi pozoroval místnost. Po chvíli se prudce rozletěly dveře do pracovny a v nich stanul šéf Strowinsky s pistolí v ruce a v doprovodu tří maskovaných mužů. Spatřil jsem, jak hledá v počítači i na stole disky s mojí prací. Vztekle přehazoval papíry a přitom šeptal:

„Ještě odpoledne tady ty disky byly. Kde, ksakru, jsou?!“

Celý vzteky bez sebe rozbil můj počítač a spolu s ozbrojenci zmizel. Báal jsem se vylézt, a teprve po hodné chvíli jsem se odvážil potichu zmizet. Události poté dostaly velice rychlý spád. Doma jsem z opatrnosti udělal přesnou kopii mé práce, na originálech z firmy jsem udělal několik nepatrných chyb, které ovšem vedou ke špatnému řešení zadaného úkolu, sbalil si nejnnutnější věci a druhý den jsem odešel do práce podat výpověď. K mému velkému překvapení na mne hned ve vestibulu firmy čekal Strowinsky a spolu s ním ochranka a státní policie. Šerif držel v ruce obvinění ze zpronevěry tajných dat. Než jsem stačil cokoli říci na svou obhajobu, už mne měla ve svých pevných rukou FBI, a náhle jsem se ocitl v Porto Muenu na mexických hranicích, ve federální věznici pro zvlášť nebezpečné delikventy.

Pak přišly na řadu výslechy. Nikdy mne nebili, ale psychicky to bylo velmi náročné, neboť jsem byl přesvědčen o své nevině, ale moji vyslyšající agenti zjevně ne. Měl jsem jen pro sebe malou celu, asi pět metrů dlouhou a tři metry širokou, umístěnou pod úrovní terénu, bez oken, jen s větracími průduchy. Ty nakonec sehrály klíčovou roli v mém dalším životě, jak se sám přesvědčím. Skrze ně jsem totiž uslyšel pravdu o svém zatčení od někoho z FBI. Ten člověk doslova řekl:

>Podle mne je ten Westwood nevinný. Nechápu, co po nás ti nahoře chtějí. Vždyť všem je jasné, že za vším tím humbukem kolem jeho práce a tajných dat stojí ten neřád Strowinsky. Nehledě na to, že jeho napojení na ty náboženské fanatiky kdesi v Africe je veřejný tajemství.<

Teprve po těchto slovech mi svitlo. Strowinsky chtěl moji práci dodat někomu za oceán, ale když ji nenašel, udělal velmi chytrý tah. Všechno shodil na mně, a sám mezitím v klidu ta data zkopíroval. Netušil ale, že jsou špatná. Trvalo mi ale velmi dlouho, než jsem FBI přesvědčil o své nevině. Asi po třech měsících mne propustili. Bylo mi jasné, že se nemohu vrátit zpět do Detroitu, kde na mne čekal Strowinsky a jeho zabijáci, a také mi bylo jasné, že mne FBI jen tak nespustí z očí. Proto jsem po internetu prodal byt, uzavřel jsem své peněžní konto, poplatil všechny dluhy a začal žít jako psanec. Koupil jsem si motocykl a pár věcí pro život v přírodě a cestoval za státu do státu. Pečlivě jsem sledoval všechny dostupné noviny, ze kterých jsem se dovídal nové zprávy o procesu se Strowinským, neboť, jak jistě víš, FBI nakonec dala alespoň trochu za pravdu mně. Nebylo to však nic platné, protože inženýr Strowinsky za nevyjasněných okolností zmizel a s ním i celá dokumentace k novému typu ponorky pro General Electric, včetně mých pozměněných disků. Od té chvíle jsem byl opravdu na útěku před Strowinskyho muži, ale taky určitě před FBI. Tušil jsem, že pokud provedu cokoli na internetu, ať platbu, či pošlu mail, tak na to jedna nebo druhá strana přijde. Nehodlal jsem riskovat ani dopravní nehodu,

tak jsem za hotové prodal motorku a cestoval na nákladních vlacích, stopem nebo pěšky. Vzpomněl jsem si na tebe, že jsi odešel do New Yorku, tak jsem se sem vydal a vyhledal tvé číslo v telefonním seznamu. Zbytek už jsi prožil se mnou.“

Chvilku jsem pozbyl možnosti komunikovat. Nevěřicně jsem hleděl na Clifa jako myš na hada. Napil jsem se a položil příteli jednoduchou otázku:

„Jde tedy o to, aby Strowinsky nedostal to správné CD, ačkoli neví, že má to špatné. Mohl by se to dovědět. Kde tedy je to tvé správné CD, Clife?“

Clif se pousmál. Postavil se, vysvlékl si košili i tričko, které měl pod ní, a k mému údivu si z hrudníku odtrhl kus kůže. Vytřeštil jsem oči a zalapal po dechu, ale Clif klidně řekl:

“Je to speciální plastické pouzdro pro tajné kurýry. A v něm je důkaz Strowinského viny, podívej Ashi!“ a vyňal z obalu nepoškozená CD.

„Můžeme si to prohlédnout?“ otázal jsem se

Clif přikývl. Zasunul jsem tedy první ze tří disků do počítače a po načtení všech dat se na obrazovce objevila část práce mého přítele. Se zájmem jsem si pročetl obsáhlou dokumentaci a nemohl vynachválit Clifovu vynalézavost a vytříbený vkus pro jednoduchost v řešení náročných systémů. Stejně skvělé byly i obrázky, doplňující texty a grafy.

Náhle mi mobilní telefon pípnutím oznámil obdržení e-mailové zprávy. Clif sebou polekaně trhnul. Uklidnil jsem ho, že to opravdu není poplašné zařízení v mém bytě a ani v garážích, jen zpráva.

„Mohu se osprchovat, Ashi?“ řekl Clif stále ještě nejistým hlasem.

„Samozřejmě, Clife. Koupelna je vlevo vzadu, ručníky jsou ve skříňce vedle umyvadla.“

„Díky, Ashi!“ zavolal Clif a bylo slyšet, jak teče voda a přítelův jasný, nyní už klidný hlas.

Nerad jsem zavřel Clifovu práci a podíval se do mailové schránky. Nevím, kdo mi v tu chvíli našeptal, abych tu zprávu rovnou nesmazal, nicméně jsem to neudělal a její obsah mne doslova přibil do křesla. E-mail byl od mého právníka, jenž spravoval mé právní, ale taktéž finanční operace a nejednou mi pomohl cennou radou. S vytřeštěnými očima jsem hleděl na obrazovku počítače a jen jsem zavolal: „Clife....Clife honem, to není možné!“

Přítel přiběhl ještě celý mokrý a zabalený do ručníku.

„Ashi, co se děje?“ ptal se celý udýchaný.

Nasměroval jsem ukazovák na obrazovku a řekl jediné slovo: „Čti!“

Clif stočil zrak na svítící plochu monitoru a polohlasně četl:

-Vážený pane inženýre! Před několika hodinami jsem jako váš zástupce ve věcech právních i finančních obdržel obsáhlý textový soubor, který si Vám dovoluji přiložit. Pokud ho budete chtít pročítat, připravte si tak dvě hodiny volna, pokud nechcete, mohu Vám nabídnout stručný výtah. Předpokládám druhou variantu. Zde tedy je to podstatné.

Jak vyplývá z přiloženého textu, Váš praprastrýc, tedy bratr Vašeho prapraděda, se počátkem 20. století přestěhoval i s rodinou do Jihoafrické republiky (myšleno podle dnešního dělení), coby stavební důlní inženýr. Během několika málo let založil firmu na těžbu diamantů, která se utěšeně rozrůstala s tím, jak rostl majetek Vašeho praprastrýce. Shodou nešťastných náhod zahynul Váš praprastrýc i s celou rodinou při lovu na nosorožce. Nicméně firma fungovala dál, a tak se majetek rozrůstal. Během 20. století se ve vedení firmy střídali nejrůznější majitelé, kteří postupně bohatli a odcházeli. V současné době firma pracuje již jen jako řídicí a administrativní zázemí pro několik desítek dceřiných společností, pracujících různě po světě. A teď to hlavní. Váš praprastrýc ve své závěti uvedl, že na počátku 21. století chce, aby firmu převzal někdo z rodu McIntyreů. Dne 1. ledna 2001 se tedy rozběhl kolotoč pátrání po někom z tohoto klanu. Výsledkem snažení několika desítek pracovníků detektivních kanceláří po celém světě, včetně slavného Interpolu, jste se stal Vy, Ashton McIntyre. Protože jsem byl do celé věci zainteresován jako váš právní zástupce s tím, že až se vše vyřeší, mám Vás kontaktovat, činím tak právě teď.

Co z toho tedy pro Vás vyplývá - stal jste se jediným právoplatným dědicem několika desítek firem, zabývajících se úspěšně těžbou, zpracováním a prodejem diamantů, a jejichž tržní hodnota na newyorské burze činí něco přes dvacet pět miliard amerických dolarů.

Pokud byste potřeboval poradit, jak v celé záležitosti nadále pokračovat, navštivte moji kancelář na College Street, číslo 64.

S pozdravem JUDr. Peter Hillman.-

„Clife, jak jsi pochopil, jsem teď vládcem dvaceti pěti miliard. Ovšem, co s nimi, jak vést firmy, to vůbec netuším.“

Clif jen stál a vůbec se nehýbal. Na těle mu pomalu osychaly poslední kapky po koupeli.

„Asi to bude muset vyřešit tvůj právní zástupce!“ vypravil nakonec ze sebe.

Pokýval jsem souhlasně hlavou a odepsal panu Hillmanovi.

-Dobrý večer, pane Hillmane!

Opravdu se Vám povedlo mne zaskočit, neboť zprávy tohoto typu nedostávám každý den. Na jednu stranu mne znervózňela, ale na stranu druhou velmi mile překvapila. Jsem teď, bohužel, ale velmi pracovně vytížen, a velmi by mi pomohlo,

kdyby se návštěva ohledně mého dědictví odehrála v mém bytě. Pokud budete souhlasit (byl bych Vám vděčný), navrhuji se sejít zítra ve tři hodiny odpoledne.

Děkuji za pochopení a jsem s pozdravem,

Ashton McIntyre.-

Odeslal jsem zprávu, opřel se do křesla a vzdáleně poslouchal Clifův hlas:

„To je nepředstavitelná suma peněz. Co s tím budeš dělat, jestli je to všechno pravda?“

Otočil jsem se v křesle a nechal klesnout ruce v nerozhodném gestu na opěrky.

II. PROBLÉM U

Toto vyprávění bych mohl začít tak, jako začal kdysi svůj skvělý román o kapitánu Nemo můj oblíbený spisovatel Jules Verne. Budu ovšem nucen trochu parafrázovat.

Rok 2007 se stal významným z hlediska nevysvětlitelného sledu událostí, které ve svém konečném důsledku dokázaly paralyzovat téměř celý svět, od obchodů počínaje a pojistnými události konče.

Snad všemi světovými médii jako blesk z čistého nebe prolétla zpráva o záhadném zmizení korejské válečné lodi, fregaty *Ming-tao*, a jejího doprovodu, dvou atomových ponorek třídy *Fish* ruského válečného loďstva. Plavba těchto lodí byla součástí taktického cvičení *Spojené východní flotily*, tedy námořních sil Sjediněné Korejské republiky, Ruska, Japonska a Malajské federace.

Ministerstva obran dotčených států ihned na poslední, rádiem ohlášenou polohu, vyslala vyšetřovací týmy, aby se pokusily získat informace o záhadném zmizení svých plavidel, neboť okolnosti, za kterých všechny tři plavidla zmizela z radarů dalších lodí, účastnících se cvičení, byly více než podivné. Jako první vyslal výstražnou zprávu o zmizení těžký křižník *Mae-wu*, který zajišťoval pro pevninu lokalizaci všech hladinových plavidel, jako druhý se ozval torpédoborec *Majskij*, jenž ztratil kontakt s oběma ponorkami. Ani jedna pohřešovaná loď nevyslala signál o tom, co se děje, a ani žádná loď z celé flotily nedokázala vysvětlit toto zmizení, neboť všechna tři plavidla doslova vymazala svoji radarovou stopu z obrazovek.

Vyšetřovací týmy, které se dostavily nejrychlejší možnou cestou na místo neštěstí, nenašly v okruhu několika čtverečních kilometrů téměř nic. Toto téměř nic byla zvláštní, poddajná hmota, která okamžitě lnula na jakékoliv předměty, a místa, kde se tato hmota dostala s čímkoliv kromě vody do styku, okamžitě ztrácela tvar a mizela společně s onou hmotou přímo před očima vyděšených vyšetřovatelů. Naštěstí nikoho nenapadlo tento materiál chytat holýma rukama. Nebylo tedy možno vzít ani vzorek na prozkoumání do laboratoře, protože veškeré pokusy o zachycení této hmoty končily rychlým zmizením veškerých myslitelných obalů, od plastů až po olověné bedýnky. Testy na moři ukázaly, že neznámá hmota do sebe vtahuje všechny druhy materiálů a záření, ale zpět nic nepropouští a naprosto bleskovými pochody rozkládá všechno, na čem ulpí byť její jen nepatrný kousek.

Po tomto šokujícím zjištění vlády zemí, jež postihlo zmizení plavidel, s okamžitou platností stáhly ze světových oceánů plnou polovinu svých válečných lodí, především však z postižené oblasti poblíž Japonska. Ostatní

státy a obchodní společenstva počaly monitorovat pohyb plavidel přes satelity, aby po dalších záhadných zmizeních přikročila také k omezení plaveb, ať už lodí válečných, obchodních či výletních. Než se tak stalo, bolestné ztráty postihly tentokrát Velkou Británii, Francii a Španělsko. Lodě prvních dvou jmenovaných států, nákladní *Queen of Wales* a ropný tanker *Marionette*, zmizely v kanále La Manche, přibližně uprostřed cesty mezi oběma státy, za stejně záhadných okolností, jako obě ruské ponorky a korejská loď. Bez jediného SOS se náhle jejich radarový obraz ztratil, stejně tak jejich rádiové vysílání náhle umlklo. Poslední z výše uvedených států, Španělsko, plavil po oceánech a mořích obrovitou výletní loď *Grande siesta*. Tento kolos o výtlačku téměř čtyřista tisíc tun nabízel vše, co si mohlo radování chtivé srdce výletníka přát. Počínaje několika bazény s mořskou či sladkou vodou, malými plážemi, přes restaurace, hřiště na míčové hry, kasina, noční kluby až například po malé golfové hřiště či silnostěnná okna, zasazená těsně u čáry ponoru, která sloužila spolu se silnými světly k nočnímu pozorování podmořského života. 26. května se tento plovoucí Goliáš nacházel na 31°15' severní šířky a na 44° 5' západní délky. Plul mírnou rychlostí patnácti uzlů ke španělským břehům po tříleté plavbě kolem světa, kde turisté na jeho palubě mohli pozorovat tučňáky v chladných vodách antarktických moří, velryby u Austrálie, nebo proplout bájnou Severní cestou mezi Amerikou a Ruskem. Byl večer a slunce jako rozžhavený ingot zapadalo za obzor, který plál v jeho záři. Pomalu utíchal denní ruch na všech palubách a chuť pobavit se rozsvěcela okna kasin, heren, tanečních sálů nebo diskoték. S příchodem noci, v těchto zeměpisných šířkách poměrně rychlým, se začínala rozvíhat i halogenová světla v trupu lodi, aby se po kontrole celé prohlídkové trasy mohli bavit nočním životem oceánu i turisté. Kontrola skel a světel trvala službu konajícímu stewardovi asi třicet minut, a už byl téměř u konce, když jeho pozornost upoutal dlouhý, temný předmět, pohybující se stejnou rychlostí jako *Grand siesta*. Zůstával totiž celou dobu, co ho steward pozoroval, zarámován ve třetím okně na levé straně trupu. Už chtěl vzít služební telefon a celou věc ohlásit na můstek, když vtom se onen předmět velice rychle přiblížil k trupu lodi a vynořil se nad hladinu. Muž v neznámém tělese ihned poznal ponorku. Zvedl tedy telefon, a místo zamýšlené velryby nahlásil ponorku na levoboku. Z můstku už mu ale odpověď nepřišla. Stewardovo vědomí se propadlo do černé tmy, způsobené nečekaně rychlou smrtí z udušení. V době, kdy se odehrály tyto tragické příběhy několika lodí, jsem procházel, podle mého mínění, asi nejlepším obdobím života. Diamantové doly, které mi zničehonic spadly do klína, společně s jejich dceřinými firmami, vyřešily navždy jakékoliv finanční otázky, neboť jsem se zařídil podle cenných rad pana Hillmana, které zněly – neprodávat. Pro mého přítele Clifa jsem zařídil novou identitu, podepřenou velkou sumou peněz za mlčenlivost a pro pana Hillmana se jeho práce stala koníčkem. Jediné, co mé peníze nedokázaly, bylo vrátit život a zdraví mému strýci Martenovi, jenž zemřel na prasklý vřed v žaludku a následné masivní krvácení do dutiny břišní. Uložili jsme ho k věčnému odpočinku do hrobky McIntyreů na Centrálním hřbitově. To, že jsem poslechl svého právníka se prokázalo jako velmi perspektivní, neboť díky novým technologiím při vývoji počítačových komponent se právě diamanty, coby formy nejčistšího uhlíku, staly klíčovými pro výrobu mikroprocesorů. Díky vhodnému výběru obchodních partnerů a jejich skvělé orientaci na trhu s diamanty mé konto každým dnem

narostlo o částku téměř dvě stě padesát tisíc dolarů. Společně s Clifem jsme si splnili tajný klukovský sen. Zakoupili jsme nevelký ostrůvek v Tichém oceánu, kam jsem se s Clifem a čtyřiceti nejlepšími přáteli přestěhovali. Snažili jsme se, aby o našem ostrově, který dostal jméno Clash – jako Clif a Ashton – vědělo co nejméně lidí. Ostrov Clash totiž leží stranou velké většiny lodních cest, v jihovýchodní části Pacifiku. V jeho dosti širokém sousedství se nacházejí na východě ležící Velikonoční ostrovy, na západě pak Nový Zéland a Austrálie. Celková plocha ostrova činí šedesát kilometrů čtverečních, ale jak je Clash malý, tak o to více je členitější. A protože Clash bude mít v našem příběhu své místo, bude vhodné si jej trochu zmapovat. Na poměrně malé ploše se zde nacházejí na písečném pobřeží palmové háje, kde zrají vynikající kokosové ořechy, širší pás, lemující pobřeží, tvoří borové porosty. Tyto lesíky pak směrem do nitra ostrova uvolňují místo subtropické vegetaci, která přechází ve smíšené lesy dubové a jedlové. Tato lesní společenstva posléze nahrazují zakrslé formy borovic a smrků, společně s rododendrony, aby tyto byly nahrazeny pouze mechorosty a lišejníky. Možná je tento popis dosti podivný, ale zapomenul jsem popsat jednu ze dvou výrazných dominant ostrova. Je jím asi dva tisíce metrů vysoký kužel sopky. Při koupi ostrova jsme se pochopitelně zajímali o údaje související s její erupční aktivitou, ale podle záznamů *Seismického ústavu* v Melbourne je naše sopka vyhaslá nejméně deset tisíc let a nic dalšího nenasvědčuje její možné sopečné aktivitě. Nedalo nám velkou práci tento vrchol ostrova pojmenovat, pokřtili jsme ji Venuše, podle římské bohyně krásy. Ne náhodou. Když se pozorovatel dobře podíval, zjistil, že je to krásný přírodní útvar. Tělo sopky tvoří pravidelný, jakoby gigantickým soustruhem opracovaný kužel, a i vrchol se zdál téměř vodorovně seříznutý. Černé, sklovité proudy kdysi žhavé lávy zdobily nezarostlá úbočí a stráně jako copy šíjí krásné dívky. Druhou zmiňovanou dominantou ostrůvku Clash je mohutná stěna lávového proudu na východním pobřeží, dlouhá několik kilometrů a přes tři desítky metrů vysoká. Tento val je jakýmsi pevným štítem, rozrážejícím vysoké vlny, za nímž je i v největších bouřích jen mírně vzedmutá hladina moře. Tento přirozený přístav, jenž nám příroda věnovala, se stal velmi užitečným nejen svojí hloubkou, jež činila u hráze více než šedesát metrů, ale i svým vjezdem, který se dal velmi snadno a rychle uzavřít, neboť byl pouze čtyřicet metrů široký. Při dostatku financí jsme pořídili těžká vrata, která dokonale znemožňovala vjezd hladinovým plavidlům. A aby byl popis našeho nového bydliště úplný, nesmím zapomenout ani na faunu, tedy zvířectvo, žijící na Clashi. V subtropickém pásmu žily rozličné druhy ptactva, od různobarevných papoušků až po chřástaly, kteří byli výjimečně nelétaví, savce zde reprezentovali drobní klokani stromoví, jejichž příbuzní žijí na australské pevnině, a zvláštní druh divokého prasete, které vzdáleně připomínalo prase bradavičnaté. Bylo však menší a mělo výrazně narezlou srst. Spatřili jsme také kapybaru, vůbec největšího žijícího hlodavce na Zemi. A protože na Clashi, ač to bylo divné, se nevyskytovala dravá zvířata, měli jsme o zásoby čerstvého masa postaráno. Ve smíšených lesích při úpatí sopky měly své nory králíci, z větších zvířat jsme nespatriili žádný druh. Po strmých srázech Venuše pobíhaly asi čtyři páry koz šrouborohých, vzdálených příbuzných kamzíků, a nebe nad ostrovem brázdili albatrosi, kormoráni, fregatky či vzácný druh volavky Jacobsonovy. Zmínil jsem se o naší potravě, pochopitelně jsme se nezaměřili pouze na ostrovní zvířenu či rostlinstvo.

Naším druhým, a v podstatě nevyčerpatelným zdrojem, se stalo okolní moře, jehož nesmírně pestrá paleta živočichů nám poskytovala nepřeborné množství různých druhů. Od ústřic po želvy, od sumýšů po tuňáky, od tresek po humry a langusty. Protože jsme nebyli závislí na prodeji či zpracovávání darů moře, nemohlo se prakticky stát, že bychom tento pramen vyčerpali. Lovili jsme pouze pro svoji potřebu a nebylo tudíž nutné vozit potraviny ze Spojených států či jiných, Clashi bližších zemí a ostrovů.

Jak jsem již naznačil, byl Clash ostrůvkem nenápadným, ale naprosto soběstačným a dostatečně chráněným proti nebezpečí, jež mu hrozilo jednak od podnebí, jednak od člověka. Zřejmě si položíte otázku, proč od člověka. Odpověď je nasnadě. Ani nám na Clashi neunikla ona tajemná zmizení lodí, ke kterým se přidala ještě další neštěstí. Dne 19. června se neohlásila obchodní loď *Resolution*, plující v argentinských vodách, dne 4. července, necelých tisíc kilometrů od japonských břehů, zmizel tanker *Generál Hopper* Australské obchodní společnosti. Zatím poslední zmizení zaznamenala Světová pošta, jejíž loď, vezoucí tisíce tun nákladu z italského Brindisi do San Franciska, přestala existovat ve Středozemním moři, asi čtyřicet kilometrů jižně od Marseille. Tato poslední událost měla očitého svědka, jehož svědectví bylo přijato velmi rozporuplně. Státy, jichž se ztráty lodí týkaly, odsunuly toto svědectví do roviny pustého fantazírování, zatímco bulvární tisk, ať už v podobě novin či internetového zpravodajství, po něm okamžitě sáhl. My, obyvatelé Cl Ashe, jsme se taktéž zaobírali záhadnými zmizeními lodí a po několika dnech jsme došli k velmi zneklidňujícím závěrům. Všechna zmizení se odehrávala nahodile v různých částech světa. Jejich obětmi se staly lodě o výtlaku větším než tisíc BRT, bez ohledu na to, zda šlo o loď nákladní či vezoucí pasažéry. Avšak ani jedna z lodí nepatřila do žádného z afrických přístavů. Státy, kterým zmizelá plavidla patřila, měly co do činění v konfliktu mezi Spojenou stredoafričskou republikou a Republikou Jižní Afrika, neboť poskytovaly humanitární a vojenskou pomoc nově vzniklé federaci stredoafričských států a v Radě bezpečnosti ostře vystupovaly proti této válce. Další zajímavou skutečností se stalo to, že všechna zmiňovaná neštěstí se děla na místech velmi vzdálených od sebe a v poměrně krátkých časových intervalech. Jediné, co nás napadlo jako závěr bylo to, že se v hlubinách oceánů a moří skrývá nebezpečný stroj, řízený ze souše či přímo z nitra onoho stroje. Kým řízen, a jak se vůbec dal v utajení sestrojít podmořský člun ničivých schopností, které má? To, že jsou naše myšlenky správné, a že jde skutečně o ponorku, nás utvrdilo svědectví rybáře Jacquese Noirého z malé vesničky Nautrille sur Mare, vzdálené asi padesát kilometrů východně od Marseille. Na internetových stránkách deníku *Marseille-Journal* jsme si přečetli tento článek:

- Vyzrazil jsem, jako ostatně každé ráno už téměř čtyřicet let, za svítání na moře. Celé dopoledně jsem lovil ryby na trh, a asi ve dvě hodiny odpoledne jsem přestal. Dal jsem si oběd a obrátil příď ke břehu. Nemusel jsem spěchat, neboť byl čtvrtek a to vždycky kolem půl třetí plula z Marseille poštovní loď. Nejinak tomu bylo i toho dne. Uviděl jsem ji asi dvě míle ode mne před příďí. Náhle začal můj sonar pípat jako zběsilý. Pohlédl jsem na obrazovku a vytřeštil oči. Byla tam, přímo u mé lodi, obrovská skvrna, značící buď velké hejno ryb, nebo velrybu. Dal jsem zpětný chod a zastavil. Hleděl jsem na hladinu a čekal, co se bude dít. K mému překvapení se mezi mnou a poštovní lodí vynořila černá věž ponorky, poté celá

*paluba a část boků. Na té ponorce mne zaujaly dvě věci. Výsostní označení jsem hledal marně, jen tři velká bílá písmena NWW na nástavbě, a pak podivné zařízení na přídi, které mi ze všeho nejvíce připomínalo děla ponorek z II. světové války. Ta loď byla na hladině jen několik minut, přesto jsem si ji mohl dalekohledem dobře prohlédnout. Byla velká, téměř 160 metrů dlouhá, celá černá, jen ona tři písmena jí svítila na bocích, jistě měla minimálně tři šrouby, neboť voda za zádi jí vřela jako v kotli. A pak se stalo něco neskutečného. Celá ta obrovská poštovní loď náhle zmizela v průsvitném oblaku čehosi, co jako ohromný výtrysk vylétlo z té trubkovité nástavby na přídi ponorky! Nečekal jsem na nic dalšího a na plný výkon jsem uháněl pryč. Samozřejmě jsem tušil, že o mne ví, a tak jsem nechal loď, ať jede, a sám jsem se připravil na boku k seskoku do vody. Pochopitelně otočili to strašné zařízení proti mně a během vteřiny mne zastihl také onen stříbrolesklý oblak. Ale to už jsem se koupal v plovací vestě na vlnách a s hrůzou v očích pozoroval, jak má stará, dobrá loď mizí. Ani tříška na hladině nezůstala. Snažil jsem se nehýbat, abych nebyl na radaru ponorky příliš nápadný. Těch několik desítek sekund, než se potopila, mi připadalo jako věčnost. Naštěstí se tak stalo, a já mohu podat očitě svědectví o té hrůze. - Potud *Marseille-Journal* a výpověď starého rybáře o útoku na poštovní loď. Byla to opravdu kritická doba pro toto důležité odvětví dopravy. Všechny lodní společnosti téměř naráz pojistily všechny své lodě na astronomické částky a hrozilo, že pokud dojde ještě k nějakým záhadným zmizením, tak některé nestabilní pojišťovny zkrachují. Bohužel, toto černé proroctví se brzy začalo naplňovat. Netrvalo dlouho a první úpadky se objevily snad během týdne. Jako začátek řetězové reakce byl zaznamenán úpadek pojišťovacího domu *Logan and Co.* v Londýně, poté média zaznamenala uvalení nucené správy na banku *Nationalita* v italském Miláně, bankrot *Universals' Bank* v Sydney a totální krach rodinné pojišťovny *Grahams'.**

Omezení, nebo vlastně téměř ukončení lodní dopravy neúnosně zatěžovalo leteckou přepravu, dodávky zboží měly obrovská zpoždění, náklady na provoz letadel rychle rostly a s tím i ceny dopravovaného zboží. Díky těmto problémům klesla výroba v *Japonské výrobní divizi* téměř o třicet procent, určitou ztrátu zaznamenaly i Spojené státy americké, Austrálie, i když tento ekonomický propad nebyl tak veliký.

Do nejhorší situace se dostala posádka mezinárodní výzkumné stanice *South Pole* v Antarktidě, která marně čekala již druhý týden na zásobovací loď. Na poslední chvíli se podařilo shodit z nízko letícího letadla základní prostředky pro týdenní přežití.

Bohužel tato akce byla poslední, při které byli členové stanice spatřeni živí. Po týdnu se již nikdo nezval a záchranné akce selhaly vinou sněhové bouře, která trvala s neobyčejnou prudkostí téměř dvacet dní. Teprve když se živly ztišily, podařilo se do zúčastněných zemí dopravit těla mrtvých polárníků.

Tato neúnosná situace si vynutila svolání Rady Země spolu s Vojenským obranným výborem. Po nepřiliš dlouhém jednání v holandské Oranjes Hall v Rotterdamu oblétno svět toto krátké prohlášení:

„Rada Země pověřuje Vojenský obranný výbor úkolem vyhledat, zajistit a popřípadě zničit podmořský člun, který prokazatelně zničil několik desítek lodí a zavinil smrt tisíců nevinných lidí. Posádka lodi, anebo její vlastník, pokud budou zadrženi, budou postaveni před Mezinárodní tribunál pro lidská práva a obžalováni z úmyslného zabití a bude s nimi jednáno jako s válečnými zločinci. Na dopadení ponorky se vyčleňují neomezené finance z Fondu obrany.

Podepsán : rytíř Walter Ratt von Neukreig, předseda Rady Země“

Z tohoto prohlášení je zcela jasné, jak se postavila civilizovaná a normálně přemýšlející část lidstva k problému, který veřejnost nazvala jako Problém U.

III. PANAMSKÝ PRŮPLAV

Vzhledem k nastalé situaci ve světě jsme se po domluvě s Clifem rozhodli, že také přispějeme ke světové bezpečnosti. Možná to byl nesplnitelný úkol pro mnohé obyčejné smrtelníky, ale pro mne to byla jen otázka peněz, a těch se mi dostávalo více než dost. Během šesti měsíců na Clashi přistálo dvacet obřích dopravních vrtulníků *Hercules II* od společnosti *1st.CargoCorporation*, které byly naložené velkým množstvím beden. Každé letadlo neslo jinou objednávku z jiné části světa, takže místa startu byla různá, podle sídla dodavatele. Nechtěli jsme zbytečně budit pozornost výrobců, kteří byli kontrolováni vládami.

Veškeré zboží, které dorazilo, jsme soustřeďovali v jediné obrovské hale. Jak narůstalo množství beden, stupňovalo se i napětí ostatních ostrovanů. Když odlétlo poslední letadlo, rozhodl jsem se odhalit svým přátelům tajemství Nothing-Hall, jak ji pokřtili.

„Dnes, 28. prosince 2007, budiž Bůh milostiv našemu počínání. Přátelé, kdysi mne fascinoval příběh tajemného kapitána Nema a jeho dokonalého *Nautilusu*. Rozhodl jsem se využít našich schopností a dovedností a sestavit perfektní podmořský člun, ponorku, s jejíž pomocí pomůžeme světu vyčistit oceány od ›Problému U‹. Budu všem vděčen za každý tvůrčí nápad. A teď, “ řekl jsem slavnostně a zatáhl za páku ovládání dveří haly, „už nám chybí jen jediné – mnoho zdaru!“

Všichni shromáždění obyvatelé ostrova Clash se dívali do obrovské haly, jejíž levou polovinu až po strop vyplňovaly masivní dřevěné bedny plné nejrůznějšího materiálu. Po jejich otevření spatřily světlo světa ocelové nosníky, příčné trámce, ocelovuhlíkové pláty, regulační ventily, nádrže, optické kabely, elektronické součástky, hřídele, převodovky, výkonné elektromotory, dva nádherné lodní šrouby a také energetické srdce naší budoucí podmořské lodi, miniaturní atomový reaktor.

Nelze vyjmenovat vše a stejně také nelze vyjádřit pracovní píli a nasazení při práci, která nám zabrala deset měsíců a jejímž výsledkem byl smontovaný trup a celkové zkompletování vnitřního zařízení a vybavení.

Večer 19. října 2008, po téměř ročním odříkání si spánku, jsme s Clifem zůstali sami u hotové lodi. S neutuchajícím zájmem a snad také pochopitelnou pýchou jsem obhlížel její štíhlou siluetu, dokonale doutníkovitý tvar, zaručující co nejlepší obtékání vody, přesně slícované pláty vnějšího trupu, hloubková i směrová kormidla, na přídi zakryté dva torpédometry, nad nimi sonarové výstupy, měřiče rychlosti, teploty a tlaku a jeden z výstupů pasivního radaru.

Směrem ke středu trupu byl na horní plošině patrný jen malý výčnělek – překryt dutiny, ve které byl uschován člun. Za tímto krytem se zdvihala náběžná hrana jeden a půl metru vysoké věžičky, která sloužila jako vstupní otvor, prostup pro antény a periskop a zároveň jako pozorovací stanoviště, neboť v jejích stěnách byla zasazena silnostěnná kulatá okýnka. Nad každým z těchto osmi okének mohl zářit výkonný reflektor s obrovským rozptylem světla.

Elegantní záď bez jediného rušivého tvaru byla zakončena kormidelní plochou a párem sedmilopatkových šroubů.

„Clife“, řekl jsem svému příteli, „zapomněli jsme na jednu věc!“

„Na jakou?“ zeptal se trochu stísněně Clif.

„Přece jsme zapomněli na jméno! Podle námořnických pověr loď, spuštěnou na vodu beze jména, nepřijme Poseidon a snaží se jí co nejrychleji zbavit!“

„Ach tak“, oddychl si Clif, „vidíš, nad tím jsem nepřemýšlel. Ale pokud to necháme přes noc v hlavě, jistě nás něco napadne!“

„Dobrá, Clife. Vše je hotovo, zítra bude pro celý Clash velký den. Dobrou noc!“

Nazítří, 14. října odpoledne, se všichni ostrované sešli u přístaviště. K jeho klidné hladině vedly od výrobní haly široké koleje. Přesně ve čtrnáct hodin jsem otevřel vrata a mohutné elektromotory silných navijáků pohnuly podvozky, na kterých spočívala naše ponorka. Za halasného pokřiku všech přítomných se metr po metru naše dílo přibližovalo vodní hladině, až se těsně před dotykem hladiny zastavilo. Vzal jsem Clifa za paži a předstoupili jsme před naše přátele.

„Díky vám všem mohu dnes společně s Clifem Westwoodem spustit na vodu, a samozřejmě i pod vodu, naše společné dílo. Jediné, co ještě této dokonalé ponorce chybí, je jméno, které má každá počestná loď. Pokud budete souhlasit, pokřtil bych ji *Eva*. Ať Poseidon přijme *Evu* do svého živlu, ať se *Eva* stane první dámou mořských hlubin!“

Bouřlivý potlesk mi byl odpovědí. Clif se usmíval, navzájem jsme si stiskli ruce a blahopřáli si k dokončení díla. Poté se znovu ozvaly motory navijáků a *Eva* se postupně od lodních šroubů po příď zanořila do klidné vody přístavu ostrova Clash.

Když pak spočívala ukotvená lany u přístavní lávky, viděli jsme, jak dokonalé dílo jsme stvořili. Nad hladinu vyčnívala desetina výšky lodi, tedy asi šedesát centimetrů a věžička se stabilizátory na bocích. Samozřejmostí se stala prohlídka vnitřních prostor. Po nastartování reaktoru a zapojení všech systémů ještě bylo nutno provést důkladnou kontrolu. Naštěstí tato inspekce neukázala žádné, byť sebemenší poškození či nefunkčnost některého z okruhů. Myslím, že nyní nám nic nebrání v prohlídce *Evu*, neboť se stane na dlouhou dobu naším druhým domovem.

Jak již bylo předesláno, naše ponorka nebyla nějakým obrem. Její délka byla od přídě k zádi přesně sedmdesát metrů a uvnitř byla rozčleněna do tří oddělení.

Oddělení první, dlouhé patnáct metrů v přední části, tvořila torpédová místnost, výměník vzduchu, klimatizační jednotka a kompresní přetlaková kabina, ze které bylo možno bez větších problémů vstoupit přímo do podvodního světa díky hermeticky uzavíraným dveřím v boku ponorky. Součástí této kabiny byla šatna pro převlečení do speciálních hloubkových skafandrů.

Tyto skafandry byly nejmodernější konstrukce, s automatickým dekompresním systémem, který dokáže velmi dobře eliminovat „nemoc z hlubin“.

Je samozřejmé, že každá část předního oddělení byla oddělena od ostatních částí vodotěsnou přepážkou a vybavena odtahem vody při náhodném zatopení a automatickým zavíráním v případě proražení trupu.

Druhá část, nazvěme ji například obytná, byla dvacet pět metrů dlouhá a její největší šířka byla osm metrů. V samém středu oddělení a vlastně i samotné ponorky, se nacházela kruhová místnost, ze které vedly celkem tři východy. Jeden z nich ústil do desetimetrové chodby, která kopírovala levobok, a ze které bylo možné vcházet do čtyřech obytných kajut, širokých pět a dlouhých dva a půl metru. Z této chodby bylo tedy možné vejít také do přetlakové kabiny a nebo do kruhového ústředí.

Tato místnost sloužila jako mozek celé lodi. Byl zde umístěn centrální počítač, řídicí jednotka atomového reaktoru, hlavní radarový systém, systém satelitní navigace, centrum pro sonar a pasivní radar.

Dále zde nalezneme řídicí segment lodi, který tvoří pár pedálů, ovládací joystick a regulátor otáček obou lodních šroubů, tedy jakási obdoba plynového pedálu u automobilu. Aby měl ten, kdo řídí ponorku dokonalý přehled o trase, nechybí zde obrazovka s vyznačením trasy a momentální polohy lodi, elektronický a klasický gyrokompas a speciální klávesnice pro komunikaci s centrálním počítačem a ostatními řídicími pracovišti ve velíně. Samozřejmostí jsou sluchátka pro interkom, ale jsou jen pro případ, že by některý z členů posádky ztratil hlas, nebo při nutnosti úplně vyloučit hlasovou komunikaci kvůli práci sonaru.

Pochopitelně zde uprostřed místnosti nechybí klasický periskop a úzký žebřík, sloužící k nástupu či výstupu z ponorky, nebo také k pozorování bezprostředního okolí lodi malou věžičkou.

Naproti průchodu ke kajutám byly dva obdobné průchody, vedoucí do zadní části středního oddělení. Pravými dveřmi se vchází ke dveřím kuchyně, široké pět metrů a dlouhé tři a půl metru. Tato důležitá místnost je vybavena zřejmě nejlepším zařízením pro přípravu jídel – výkonnou elektrickou troubou a sklokeramickou varnou deskou s integrovaným odtahem par, dvěma varnými konvicemi, mikrovlnnou troubou, vestavěným grilem, velkým, vysoce